

200705293/1.

Datum uitspraak: 5 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/62883 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 28 juni 2007 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 december 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat appelland (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven 1 en 2 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank, door te overwegen dat de vreemdeling ondanks zijn ongewenstverklaring belang heeft bij de beoordeling van het beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, heeft miskend dat dit belang ontbreekt omdat, zolang de ongewenstverklaring voortduurt, de vreemdeling geen rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan hebben, zodat het beroep tegen de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Voorts kan aan de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag evenmin een zodanig belang worden ontleend, omdat dit, anders dan de rechtbank heeft overwogen, in een procedure gericht tegen de ongewenstverklaring aan de orde kan worden gesteld, aldus de staatssecretaris

2.1.1. De vreemdeling is bij voormeld besluit van 20 december 2006 tevens krachtens artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 ongewenst verklaard.

2.1.2. Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

2.1.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juli 2006 in zaak no. 200510434/1; JV 2006/347) heeft een vreemdeling, zolang hij ongewenst is verklaard, bij beoordeling van een beroep tegen een besluit op een aanvraag tot verlening of verlenging van een

verblijfsvergunning, dan wel intrekking daarvan, geen belang, omdat dit nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben.

Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van, zoals hier, een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning is bij samenloop daarvan met een besluit, waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, eerst aan de orde, indien dat laatste besluit wordt herroepen of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven.

2.1.4. De ongewenstverklaring duurde ten tijde hier van belang voort. De vreemdeling had derhalve geen belang bij beoordeling van het door hem tegen de afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingestelde beroep. Dat de vreemdeling ongewenst is verklaard omdat hem in de asielprocedure artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, doet daaraan, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet af. Nu voortdurende van de ongewenstverklaring aan verlening van de gevraagde verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de weg staat, kan de vreemdeling de tegenwerping van voormelde verdragsbepaling in een procedure gericht tegen de ongewenstverklaring aan de orde stellen. Dat het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag rechts onaanvaardbaar wordt indien beoordeling van het daartegen ingestelde beroep achterwege blijft, leidt evenmin tot het oordeel dat de vreemdeling belang heeft bij die beoordeling. Mocht de ongewenstverklaring komen te vervallen, dan kan de vreemdeling de staatssecretaris verzoeken de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen te heroverwegen, dan wel een nieuwe aanvraag om verlening van een zodanige vergunning indienen. In dat geval staat het algemeen rechtsbeginsel dat eenzelfde geschil niet ten tweeden male aan de rechter kan worden voorgelegd, niet aan toetsing van het daarop te nemen besluit in de weg.

De rechtbank heeft het door de vreemdeling ingestelde beroep ten onrechte niet niet-ontvankelijk verklaard.

De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het door de vreemdeling tegen het besluit van 20 december 2006 ingestelde beroep alsnog niet-ontvankelijk verklaren, nu er voor het oordeel dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling thans niet voortduurt geen aanknopingspunten zijn.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 28 juni 2007 in zaak nr. 06/62883;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E.L.N. Bakker, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

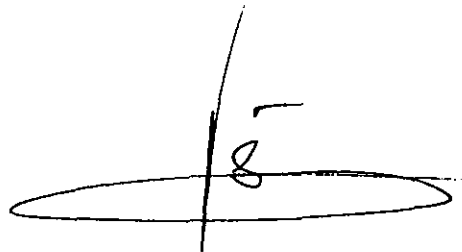
w.g. Bakker
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 5 november 2007

395.

Verzonden: 5 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

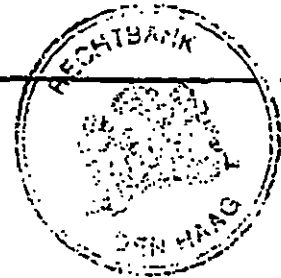
A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN

uitspraak van de meervoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken
d.d. 28 juni 2007

inzake

geboren op , van Iraanse nationaliteit,

eiser,

gemachtigde: mr. C.A.J.M. Snijders, advocaat te Boxtel

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. Ch. R. Vink, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende Immigratie-
en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij beslissing van 20 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 11 januari 2001 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en eiser ongewenst verklaard conform artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Eiser heeft tegen voornoemd besluit beroep bij deze rechtbank ingesteld, voor zover het de afwijzing van de asielaanvraag betreft. Daarnaast heeft eiser bezwaar gemaakt tegen het besluit van 20 december 2006, voor zover het de ongewenstverklaring betreft.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 14 juni 2007, waar eiser in persoon is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.2 Eiser legt aan de aanvraag ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel, omdat hij verdragsvluchteling is. Hij voert daartoe onder meer aan dat hij tijdens het vervullen van zijn militaire dienst heeft geweigerd op huizen van Koerdische burgers te schieten. Hij is vervolgens door de militaire rechtbank veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf en het betalen van een geldboete. Eiser heeft Iran verlaten omdat hij werd gezocht vanwege zijn bekering tot het christendom (pinkstergemeente). Eiser is op 3 oktober 1999 tijdens een identiteitscontrole gearresteerd en gevangengenomen. Hierbij zijn video's en geluidscassettes gevonden met betrekking tot het Christendom. Op 6 december 1999 is eiser vrijgelaten wegens gebrek aan bewijs. Op 3 november 2000 is er na een bijeenkomst in de woning van eiser door de politie een huiszoeking verricht. Eiser is toen ontsnapt en heeft een

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 2

week in een ander huis in ondergedoken gezeten. Vervolgens heeft eiser Iran verlaten.

2.3 Verweerder heeft de bestreden beslissing, voor zover hier van belang en samengevat, doen steunen op de volgende overwegingen. De aanvraag van eiser wordt afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, van de Vw. Uit een uittreksel van de Centrale Justitiële Dienst van 23 januari 2006 blijkt dat eiser door de rechtbank te Middelburg onder meer op grond van artikel 197a, eerste lid, Wetboek van Strafrecht is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, welk vonnis op 25 augustus 2005 onherroepelijk is geworden. Eiser is veroordeeld wegens mensenmokkel. Dit misdrijf wordt door verweerder aangemerkt als een ernstig, absoluut niet-politiek misdrijf, zoals neergelegd in artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag (Vlv). De door de rechtbank opgelegde straf ziet weliswaar alleen op de in Nederland uitgevoerde handelingen, maar uit de uitspraak van de rechter en tevens uit andere bronnen is gebleken dat de gedragingen van eiser ook buiten Nederland hebben plaatsgevonden. Inherent aan mensenmokkel is dat de gedraging mensensmokkel grensoverschrijdend is en derhalve in meerdere landen plaatsvindt. Eiser heeft weliswaar in 2001 hier te lande een asielaanvraag ingediend, maar eiser heeft nimmer de status van vluchteling in Nederland gekregen. Derhalve is de conclusie gerechtvaardigd dat het genoemde artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vlv in onderhavig besluit terecht aan eiser wordt tegengeworpen. Mensensmokkel betreft een ernstig en niet-politiek misdrijf. Er is sprake van knowing en personal participation. Het moet voor eiser evident geweest zijn dat zijn gedraging een ernstig misdrijf betrof als bedoeld in artikel 1F van het Vlv. Nu artikel 1F Vlv op eiser van toepassing wordt geacht, wordt eiser niet gevolgd in zijn redenering dat hij vanwege zijn bekering tot het christendom in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op de grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw. Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dan wel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag verzet zich niet duurzaam tegen eisers terugkeer naar Iran. Dit betekent dat het voornemen tot uitzetting blijft bestaan, doch niet zal worden geëffectueerd zolang bij terugkeer nog sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM danwel artikel 3 van het Anti-Folterverdrag. Eiser komt voorts op grond van artikel 3.107 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) niet in aanmerking voor verblijf op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw. Gelet op de strikte scheiding tussen asiel en regulier wordt in deze asielaanvraag niet inhoudelijk ingegaan op het door eiser gedane beroep op artikel 8 van het EVRM.

2.4 Eiser bestrijdt dit besluit en voert daartegen aan dat verweerder ten onrechte artikel 1F onder b van het Vlv aan hem heeft tegengeworpen. Ten onrechte heeft verweerder geconcludeerd dat het delict ten aanzien waarvan artikel 1F onder b Vlv aan eiser wordt tegengeworpen, buiten Nederland of mede buiten Nederland heeft plaatsgevonden. Eiser heeft vanuit Nederland de gedragingen verricht waarvoor hij door de strafrechter is veroordeeld. Het enkele feit dat mensenhandel naar zijn aard grensoverschrijdend is, maakt nog niet dat eiser zelf een landsgrens heeft moeten overschrijden om aan de delictomschrijving te voldoen. Reeds hierom kan artikel 1F onder b van het Vlv niet aan eiser worden tegengeworpen. Voorts verzet de aard van het delict zich tegen het toepassen van artikel 1F onder b, Vlv. Het delict waarvoor eiser is veroordeeld staat niet vermeld in C1/5.13.3.2.2 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc). Eiser is van oordeel dat het delict waarvoor hij is veroordeeld niet zodanig zwaar is of dergelijke grote gevolgen heeft gehad dat hem internationale bescherming mag worden onthouden. Er is volgens eiser geen sprake van knowing participation. Eiser is ten onrechte uitgesloten van het Vlv. Verweerder had eisers relaas inhoudelijk moeten beoordelen. Het Opiumwetdelict waarvoor eiser is veroordeeld is niet dusdanig ernstig dat hem op grond

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 3

hiervan een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder a of b, Vw, kan worden onthouden. De vaststelling van verweerder dat terugzending naar Iran zal leiden tot schending van artikel 3 EVRM moet leiden tot het verlenen van een verblijfsvergunning, nu sprake is van een duurzame schending van artikel 3 van het EVRM. Het besluit- en vertrekmoratorium voor Christenen uit Iran is verlengd tot 19 mei 2007. Verweerder dient te motiveren waarom de delicten niet opwegen tegen zijn belang bij een verblijfsvergunning in Nederland. Het besluit van 20 december 2006 is voorts onbevoegd genomen nu dit is ondertekend door de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Sinds 14 december 2006 is deze bevoegdheid echter overgegaan op de Minister van Justitie. Ter ondersteuning van dit standpunt verwijst eiser naar een uitspraak van deze rechtbank van 9 januari 2007, zittingsplaats Almelo (AWB 06/62324 en AWB 06/62323).

2.5 Verweerder heeft zich in het verweerschrift, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 6 juli 2006 (JV 2006/347) en 26 juli 2006 (JV 2006/352) op het standpunt gesteld dat eiser geen procesbelang heeft bij de beoordeling van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, nu eiser, gedurende zijn ongewenstverklaring, geen rechtmatig verblijf op grond van artikel 8 van de Vw kan hebben. Het beroep dient naar de mening van verweerder dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard. Dat tevens ter zitting van de enkelvoudige kamer het verzoek dat connex is aan het bezwaar en het beroep wordt behandeld doet aan het vorenstaande niets af. Immers, wat de uitspraak van de voorzieningenrechter ook moge zijn, daarmee zal niet het belang ontstaan waardoor het beroep alsnog ontvankelijk wordt. Niet denkbaar is immers dat de voorzieningenrechter de beslissing tot ongewenstverklaring van 20 december 2006 zal vernietigen, nu hij daartoe niet de bevoegdheid heeft. Ook een eventuele schorsing van de werking van de ongewenstverklaring leidt niet tot procesbelang.

2.6 Ingevolge artikel 13 Vw wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd, indien – voorzover hier van belang – internationale verplichtingen dan wel klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.7 Ingevolge artikel 29 Vw kan een verblijfsvergunning asiel – onder meer – worden verleend aan de vreemdeling die een verdragsvluchteling is, die aannemelijk heeft gemaakt gegronde redenen te hebben om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, of van wie in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst wegens klemmende redenen van humanitaire aard of voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algemene situatie aldaar.

2.8 Ingevolge artikel 1A, onder 2, van het Vlv geldt voor de toepassing van dit verdrag als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

2.9 Ingevolge artikel 1F van het Vlv zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 4

(...)

b. hij een ernstig, niet politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

(...)

2.10 Ingevolge artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.11 Ingevolge artikel 3.107, eerste lid, van het Vb wordt, indien artikel 1F van het Vlv aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, onder a, van de Vw in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning verleend op één van de andere gronden, bedoeld in artikel 29 van die wet.

2.12 Ingevolge C1/5.13.3 van de Vc juncto B1/2.2.4 Vc wordt de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, tweede lid, sub k, Vw indien ten aanzien van de vreemdeling ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vlv.

2.13 Volgens C1/5.13.3.3, van de Vc is het aan de Staatssecretaris van Justitie om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1F Vlv valt.

Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vlv, wordt de "personal and knowing participation test" toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf/de betreffende misdrijven ("knowing participation") en of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Onder persoonlijke deelname wordt daarbij niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Van een wezenlijke bijdrage is sprake, indien de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van betrokkene had vervuld, dan wel betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen. Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1F Vlv worden tegengeworpen, tenzij, aldus de Vc, de betreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering. De "personal and knowing participation test" is in lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikel 25 en 27 tot en met 33).

De rechtbank overweegt als volgt.

2.14 Alvorens aan een inhoudelijke beoordeling van het voorliggende geschil kan worden toegekomen, dient de rechtbank (ambtshalve) te beoordelen of eiser nog procesbelang heeft bij de onderhavige procedure.

2.15 Blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter zitting staat vast dat eiser bij primair besluit van 20 december 2006, ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw ongewenst is verklaard. Eiser heeft op 22 december 2006 tegen dit besluit bezwaar gemaakt.

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 5

2.16 Vaststaat dat ongewenstverklaring van eiser nog voortduurt.

2.17 De rechtbank is van oordeel dat eiser, ondanks het besluit tot ongewenstverklaring van 20 december 2006, belang heeft bij de beoordeling van onderhavig beroep tegen de afwijzing van zijn verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.18 Anders dan in de door verweerder aangehaalde uitspraak van de AbRS is eiser ongewenst verklaard in het belang van de internationale betrekkingen als bedoeld in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw. In de Vc heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze bepaling vastgesteld. In hoofdstuk A5 van de Vc is bepaald dat een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst kan worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan de vreemdelingen aan wie het verblijf is geweigerd dan wel van wie het verblijf is beëindigd op grond van artikel 1F van het Vlv. Derhalve bestaat op grond van het beleid een direct oorzakelijk verband tussen de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv in de procedure tot verkrijging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en de ongewenstverklaring van eiser. De tegenwerping van artikel 1F Vlv in het kader van het besluit naar aanleiding van de asielaanvraag gaat -ook in de onderhavige procedure- aan het besluit tot ongewenstverklaring vooraf.

2.19 Indien de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv in het bestreden besluit niet in rechte wordt beoordeeld, zal het besluit onaantastbaar worden en in de procedure waarbij eiser ongewenst is verklaard als vaststaand hebben te gelden. Voorts zal de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv vanwege de asielgerelateerdheid ervan niet in de reguliere procedure inzake het besluit tot ongewenstverklaring kunnen worden getoetst. Het is immers vaste jurisprudentie van de AbRS dat asielgerelateerde argumenten niet in een reguliere procedure aan de orde kunnen worden gesteld. De onderhavige asielprocedure is naar het oordeel van de rechtbank derhalve de procedure waarin de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv beoordeeld dient te worden. Eiser heeft derhalve procesbelang bij het onderhavige beroep.

2.20 Ten aanzien van eisers standpunt dat de bestreden beschikking onbevoegd is genomen, nu met ingang van 14 december 2006 de bevoegdheid om te beslissen op de door eiser ingediende aanvraag is overgegaan op de Minister van Justitie, verwijst deze rechtbank naar een uitspraak van de AbRS van 21 februari 2007 (LJN: AZ9593). De AbRS ziet in deze uitspraak aanleiding het gebrek dat aan dit besluit kleefte met toepassing van artikel 6:22 van de Awb te passeren, nu gesteld noch gebleken is dat de vreemdelingen daardoor in hun belangen zijn. De rechtbank neemt de overwegingen van AbRS over en maakt die tot de hare nu de rechtbank ook hier vaststelt dat niet is gesteld, noch is gebleken dat eiser daardoor in zijn belangen is geschaad.

2.21 Vervolgens is tussen partijen in geschil of verweerder aan eiser een verblijfsvergunning ingevolge artikel 29 Vw heeft kunnen weigeren omdat eiser in verband wordt gebracht met gedragingen als bedoeld in artikel 1F, onder b, van het Vlv.

2.22 Niet in geschil is dat eiser op 10 augustus 2005 door de rechtbank te Middelburg onder meer op grond van artikel 197a, eerste lid, Wetboek van Strafrecht, is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden, welk vonnis onherroepelijk is geworden op 25 augustus 2005. De rechtbank volgt het standpunt van verweerder echter niet dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig, niet-politiek misdrijf, begaan buiten het land van

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 6

toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, zoals omschreven in artikel 1F, onder b, van het Vlv. Er is weliswaar sprake van een niet politiek misdrijf, maar uit het vormis valt af te leiden dat eiser vanuit Nederland de gedragingen heeft verricht waarvoor hij is veroordeeld. Reeds hierom kan artikel 1F, onder b, van het Vlv niet aan eiser worden tegengeworpen, aangezien op grond van dit artikel is vereist dat het misdrijf moet zijn begaan buiten het land van toevlucht. Hieruit volgt dat verweerder niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder k, Vw en het bepaalde in artikel 3.107 Vb in de weg staan aan inwilliging van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

2.23 Het beroep is dan ook gegrond. De bestreden beschikking kan niet in stand blijven en zal worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht. Verweerder zal worden opgedragen een nieuwe beschikking te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.24 De overige gronden behoeven, gezien het voorgaande, dan ook geen bespreking meer.

2.25 In dit geval ziet de rechtbank aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. De kosten zijn op grond van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1, waarde per punt € 322,-). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge het tweede lid van artikel 8:75 Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier.

zaaknummer: AWB 06/62883 BEPTDN (beroepszaak)

blad 7

Beslissing

De rechtbank:

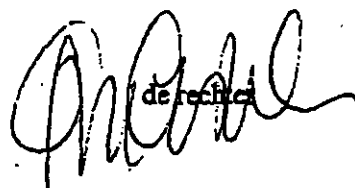
verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit;

draagt verweerder op binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag van eiser, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, moet voldoen;

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Dijksterhuis, voorzitter en de mrs. M. ter Brugge en A. Woltjer, leden van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken, en uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. M.M. van Luijk-Salomons als griffier.

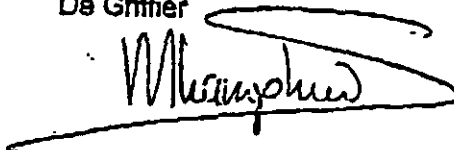

de griffier
de rechter

afschrift verzonden op: 29 JUNI 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen, voorzover die betreft het beroep, binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Let wel: Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

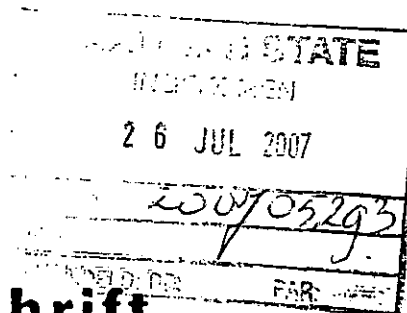
Voor kopie conform
De Griffier

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling besruursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:

de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. A.L. de Mik
ambtenaar ten departemente

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht
van 28 juni 2007
met kenmerk 06/62883

Inzake:

met IND-kenmerk 0101.11.8024
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. C.A.J.M. Snijders
advocaat te Boxtel

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. E.T.P. Scheers
070-7794275

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Utrecht, van 28 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, met kenmerk AWB 06/62883 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 20 december 2006 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd en de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak opnieuw te beslissen op de aanvraag, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 Abbas Zjiwareh (verder: verweerder) heeft op 11 januari 2001 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw).
- 2.2 Bij besluit van 19 december 2001 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Het door verweerder tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 28 januari 2004 gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat een nieuw besluit op de aanvraag genomen dient te worden.
- 2.4 Bij besluit van 27 augustus 2004 is de aanvraag opnieuw afgewezen, welk besluit op 25 augustus 2005 is ingetrokken.
- 2.5 Bij besluit van 20 december 2006 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag wederom afgewezen en verweerder tevens ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw.
- 2.6 Bij brief van 22 december 2006 heeft verweerder beroep ingesteld tegen het besluit tot afwijzing van zijn aanvraag en bij brief van dezelfde datum heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de ongewenstverklaring.
- 2.7 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.17 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank is van oordeel dat eiser, ondanks het besluit tot ongewenstverklaring van 20 december 2006, belang heeft bij de beoordeling van onderhavig beroep tegen de afwijzing van zijn verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.19 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Indien de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv in het bestreden besluit niet in rechte wordt beoordeeld, zal het besluit onaantastbaar worden en in de procedure waarbij eiser ongewenst is verklaard als vaststaand hebben te gelden. Voorts zal de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv vanwege de asielgerelateerdheid ervan niet in de reguliere procedure inzake het besluit tot ongewenstverklaring kunnen worden getoetst. Het is immers vaste jurisprudentie van de AbRS dat asielgerelateerde argumenten niet in een reguliere procedure aan de orde kunnen worden gesteld. De onderhavige asielprocedure is naar het oordeel van de rechtbank derhalve de procedure waarin de tegenwerping van artikel 1F van het Vlv beoordeeld dient te worden. Eiser heeft derhalve procesbelang bij het onderhavige beroep."

- 3.3 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.21 tot en met 2.25 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grieven 1 en 2

- 4.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, verweerder geen belang heeft bij een beoordeling van het door hem ingestelde beroep. Met het oog daarop had het beroep tegen dit besluit niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard. De Staatssecretaris merkt hiertoe het volgende op.
- 4.2 Ingevolge het bepaalde in artikel 67, derde lid, Vw, kan de ongewenst verklaarde vreemdeling, in afwijking van artikel 8 Vw, geen rechtmatig verblijf hebben. In het onderhavige geval is verweerder bij besluit van 20 december 2006 op grond van het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder e, Vw, ongewenst verklaard, welk besluit na bekendmaking dus tot gevolg heeft dat verweerder geen rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 Vw meer kan hebben. Dit betekent dat, zolang de ongewenstverklaring voortduurt, verweerder geen belang heeft bij het beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Aan de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag en aan het oordeel over de rechtmatigheid van het verblijf in het afwijzende besluit kan verweerder evenmin een zodanig belang ontleenen, omdat dit bij de beoordeling van het besluit over de ongewenstverklaring aan de orde kan komen. Met die werkwijze wordt de situatie voorkomen dat een procedure omtrent een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, waarin de vreemdeling artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, kan leiden tot verblijf op de voet van artikel 8 Vw, terwijl ingevolge artikel 67, derde lid, Vw de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Voorts is daarmee gewaarborgd dat in rechte kan worden onderzocht of sprake is van een terechte tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, indien die tegenwerping aan de ongewenstverklaring ten grondslag ligt. Het oordeel van de rechtbank dat asielgerelateerde argumenten niet in een reguliere procedure aan de orde kunnen worden

gesteld miskent dat Uw Afdeling heeft uitgemaakt dat een gestelde schending van het ook asielgerelateerde artikel 3 EVRM beoordeeld kan worden in de procedure tegen de ongewenstverklaring.

Vgl.:

- *AbRS 13 december 2004, 200408722/1, JV 2005/60;*

Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening van een verblijfvergunning asiel, ook in gevallen als het onderhavige waarin de tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan de orde is, is bij samenloop daarvan met een besluit waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard derhalve eerst aan de orde indien laatstbedoeld besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Teneinde deze toetsing op dat moment mogelijk te maken kan de vreemdeling, ook indien een besluit omtrent voormelde aanvraag in rechte onaantastbaar is geworden, een nieuwe aanvraag om verlening van een zodanige vergunning indienen, waarbij het algemeen rechtsbeginsel dat eenzelfde geschil niet ten tweeden male aan de rechter kan worden voorgelegd niet aan toetsing van het daarop te nemen besluit in de weg staat.

Vgl

- *AbRS 19 juli 2007, 200702240/1 (productie 1)*
- *AbRS 6 juli 2006, 200510434/1, JV 2006/347*
- *AbRS 26 juli 2006, 200601808/1, JV 2006/352*

De rechtbank heeft het bovenstaande in de hier bestreden rechtsoverwegingen miskend.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en niet-ontvankelijkverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 20 december 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 26 juli 2007

Gemachtigde

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag